

стие, ако не смѣтаме туй у Спиридона — коздижеса Кълашинъ крад и сынъ его Марко Кралювик, и братъ его Углешъ деспот, и Константин деспот, княз сарскій, и нѣм князи мнѣзи . . . ¹⁾ Отъ друга пъкъ страна, народната повѣсть за Маричкия бой разказва, че тогава Дѣяновци се отдѣлили отъ сръбскитѣ войводи: „Марко синъ краля Вукашина, и Костандинъ Жеглиговацъ, синъ воеводе Деяна и Драгашъ, те, три велике войводе одбегоше од сръбске госпode“ ²⁾. Тѣй или иначе т. е. участвували въ боя сръбу турцитѣ или не, турското нашествие сполѣтѣло и тѣхната земя прѣзъ сѣщата 1371 г. За това говорятъ турскитѣ и византийски извѣстия. Това събитие е отбѣлѣзано у Халкокондила съ общи думи, — че слѣдъ заемање царщината (въ Тракия) на българетѣ, Мурадъ си подчинилъ и Драгаша синъ Жарковъ (госр. на Дѣяна Жарковъ) и Богдана, който владѣлъ Родопитѣ, както и други войводи на сърби, елини и албанци ³⁾. Турскиятъ географъ Хаджи Калфа забѣлѣзва: „Този градъ (Кюстендилъ) е билъ българска столица. При покоряване на тѣзи земи прѣзъ година 773 отъ егира (т. е. 1371 — 1372), тогавашниятъ заповѣдникъ се обърналъ къмъ Високата порта съ молба да му се опрости данъка, което му било обѣщано положително.“ ⁴⁾. Хаджи Калфа е отнесълъ погрѣшно къмъ год. 1371—2, богато е билъ прѣвзетъ Велбуждъ, събитието за опрощаванье на данъка на Константина, а то, както ще видимъ, станало послѣ, прѣзъ 1389 г.

По-подробно е описано прѣвземаньето на града и областта въ турския историкъ Сеадедина, отъ XVII в., единъ ръкописъ отъ чиято история (Тачъ-юль-Теварихъ, Корона на историитѣ) се намѣри между турскитѣ книги на Софийската народна библиотека. Прѣзъ пролѣтъта 773 г. отъ егира или 1371 отъ Христа Лала Шахинъ паша трѣгналъ съ многобройна войска (спахи) да заеме кюстендилската държава и да постави тамъ турски редъ. „Истина е, казва

¹⁾ История во кратицѣ о болгарскомъ народѣ славенскомъ. Изд. В. Н. Златарски, София 1900, стр. 89—90.

²⁾ Starine X, 187.

³⁾ Είχε δὲ καὶ τῶν Μυσῶν βασιλεὺς, πρὸς δὲ καὶ Ἀράγασιον τὸν Ζάχκον παῖδα καὶ Μλόγδανον τὸν τῆς Ροδόπης κατέχοντα καὶ ἄλλους τοὺς ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἡγεμόνας καὶ Τριβαλλῶν καὶ Ἑλλήνων καὶ Ἀλβανῶν (Chalc. De rebus Turcicis, II, 49).

⁴⁾ Hadschi Chalfa, Rumeli und Bosna. Wien 1812, стр. 88.